

Най-сетне той обеща, че ще накара венецианцитѣ да шадятъ правата на графа ди Малта. А тѣхъ самитѣ по-моли да се отнасятъ приятелски съ новитѣ завоеватели.

Дветѣ враждуващи страни си отидоха недоволни и безъ да дойдатъ до споразумение. Явно бѣше, че само кър-вавата бранъ ще опредѣли правата имъ.

Изморенъ и наскърбенъ, Анри се отпустина съ въз-дишка на облекчение върху блѣскавия престолъ на ро-мейскитѣ василевси. Ала въ сѣщия мигъ стражитѣ пус-наха да влѣзе единъ извънредно разтревоженъ духовникъ, който съ бързи крачки се опѣти къмъ императора.

— Всемиловичий господарю! И това трѣбваше да доживѣемъ! Войскитѣ на венецианцитѣ разбили вратата на църквата „Света София“ и откраднали чудотворната икона, рисувана отъ свети Лука!

Анри скочи навжсенъ и недоволенъ.

— Това не биваше да става. Икони не се крадатъ! Кжде е сега образа на „Света Богородица напѣтница“?

— Баилтът на Венеция заповѣдалъ да я занесатъ въ църквата на „Пантократора“. И тамъ сега я пазятъ въ-оръжени стражи, докато я натоварятъ на нѣкоя венециан-ска галера... — гласътъ на капелана треперѣше отъ негодувание и болка. — Ала патриархътъ ще потвърди отлѣчването на папския легатъ! И самъ папата ще нака-раме да го потвърди!

Въ този мигъ цѣлата зала се изпълни съ викащи и ржкомахачи люде: рицари съ бѣли мантии и червени кръстове на гърди, рицари Иоханити, ромейски монаси, флавдърски свещеници. Всички се хвърлиха предъ краката на Анри, говорейки и молейки едновременно.

— Такова светотатство не бѣше се случвало още! — извика съ сълзи на очи кардиналъ Бенедето ди Санта Су-зана — да се насилватъ вратитѣ на катедралата! Това само венецианцитѣ, начело съ тѣхния баилъ, могатъ да го на-правятъ! А и патриархъ Томазо се държа така нерешително къмъ тѣхъ, че си заслужава обидата!

Дълго време Анри се мѣчи да успокоява, да уталож-ва разбуненитѣ духове, като обещавахе да стори всичко,